

VESLAŘI SE PŘIPRAVUJÍ

Lidé od vody mají tvrdé ruce i vůli. Jejich srdce jsou však zpěvavá, jako ty vody – a měkká jako jejich vlny. Ale tyhle řádky nejsou nábořem zatím ani pro plavce nebo pro převozníky, tím méně pak pro lodníky naší motorizované říční či dokonce zámořské plavby.

Právě když podle pranostik i tradic mělo letos jaro už zpívat, vonět a hučet, napadlo sněhu víc, než kolik jsme jej viděli předtím za celou zimu. V té slotě však na vodě ticho nebylo; v Praze na Veslařském ostrově, stejně jako v Břeclavi, Hodoníně, Litoměřicích, Třeboni, všude byli nedočkaví. Jednoho dne vyběhli z loděnice do svetrů, tepláků a šálů zabalení chlapci, ve svěžím tempu sbíli dohromady přistávací vor a za hodinku vynášeli na vodu loď k první vyjížďce. Byla samozřejmě plátová, obyčejný gig, jak se na počátek sezóny sluší a patří. Všude bylo sněhu, až oči bolely, mráz štipal do tváří, ale voda, cdkající od perutí vesel, chlapce nestudila. Jen dál, jen houš! Škoda, že byl s sebou kormidelník (na lodi v každé době a na všech vodách musí být někdo, na koho se dá hubovat), jehož volné „ráz – dva; odhóž!“ naprosto neodpovídalo chuti, síle a energii, s jakou by posádka chtěla hned napoprvé zabrat a jinak by jistě zabrala. První vyjížďka! „To jsou ale blázni!“ říkali chodci, pohánění domů psotou. Pro chlapce s vesly v rukou to však byl velký svátek, začali s tréninkem na vodě!

A od toho březnového dne čtyřikrát i pětkrát v týdnu se scházejí v loděnicích – a Vltava, Labe, Morava, Dunaj, Odra, rybník Svět i Kniničská přehrada hladí vlnkami kýl i boky bachratých (cvičných) i přeštlých (závodních) lodí. Veslaři se připravují...

U nás má veslařský sport velkou a slavnou tradici. Patří k nejstarším. Už v letech sedmdesátých minulého století byly v Čechách zakládány první veslařské kluby. Ale teprve v roce 1952 jsme dosáhli pozoruhodného světového úspěchu – na

FOTO O. HURKA

olympijských hrách v Helsinkách vyhrála naše „Třeboňská čtyřka“ zlatou medaili. To chlapci z Třeboně osvědčili houževnatost a v boji tvrdou, neústupnou paličatost i později. Vyhráli mistrovství Evropy 1953 a potom pomohli v osmiveslici k evropskému prvenství ČSR na Bledu 1956. Veslařina je sportem narovnávacím nejen tělo, ale i ducha.

Když se vloni na šampionátu Evropy na jezeře Berta u Duisburgu sešly stovky veslařů a veslařek z celého světa – i z Austrálie a Spojených států, byla to hotová manifestace urostlého mládí, nabitého smíchem, bojovností a pěkným přátelstvím. Sovětské sportovkyně se smály nejlíp na konec – všechno vyhrály. Soutěž mužů byla daleko vyrovnanější – společné družstvo Německa „na domácí vodě“ a ve vlastním prostředí těsně zvítězilo před veslaři Sovětského svazu. Naše osma přivezla bronzovou, po velkém boji s posádkami Itálie a SSSR. Avšak podobnou manifestaci tělesné zdatnosti jsou všechny veslařské závody. Protáhnout veslo vodou v přesně jednotném rytmu, je – kumšt. A k němu vede cestička ruku

v ruce vodou i potem. To by člověk neuvěřil, že k pořádnému zatažení veslem potřebuje nejen sílu v pažích, ale i v nohou, že držení hlavy je zrovna tak důležité jako smysl pro spolupráci kolektivu, sebekázeň, životospráva a kdo ví, co ještě, co všechno v souhrnu „dělá“ veslaře. Nežli tohle všechno si chlapec nebo děvče osvojí, to nějaký čas trvá. Proto jsou veslaři lidé trpěliví, pilní a vytrvalí. A ještě trpělivější musí být trenéři a cvičitelé...

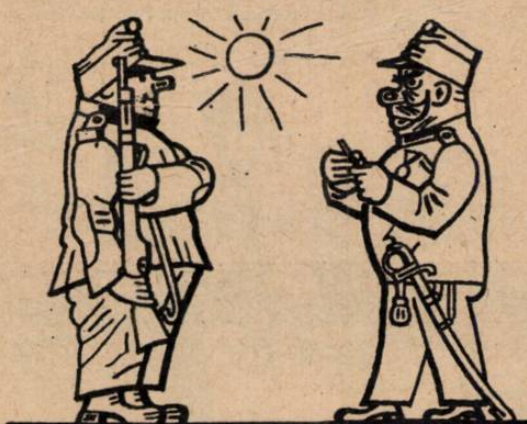
Už brzy, za pět týdnů, nasednou naši nejlepší veslaři k slavnému závodu o Primátorský štít. Letos se pojede tento závod osmiveslic v Praze na Vltavě už po pětadvacáté! Tím si také vysvětlíte tu první vyjížďku veslařů vyše-hradského Slavojie (na obr.) v březnovém nečase! „Modří“ chtějí vyhrát Primátorky! Vyhrát však chtějí i z Břeclavi, Roudnice, Olomouce, Brna i Litoměřic. Zvítězí nejzdatnější. A vítěz právem ponese štít se slavným heslem „Silné mládeži – opoře vlasti“. Taková mládež nám na vodě s vesly v rukou vyrůstá...

GUSTAV VLK

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Šikovatel Nasákló byl znám jako největší tyran. „Zde tento muž,“ pravil mu hejtman Sagner, „nechce zbytečně proválet drahocenný čas. Vezměte si ho a hodinu s ním cvičte kvérgriffy. Uvidíte, Švejku, že se nebudete nudit!“ A za chvíli šikovatel Nasákló řval za vagónem: „Beim Fuß! – Schulter!“ Pak bylo slyšet spokojený a rozvášněný hlas Švejkův: „To jsem se všechno učil v aktivní službě. Když je „beim Fuß“, tak flinta stojí vopřena na pravém boku a špička pažby je v přímé linii se špičkou nohy. Pravá ruka je napnuta a drží flintu tak, že palec vobjímá lauf.“

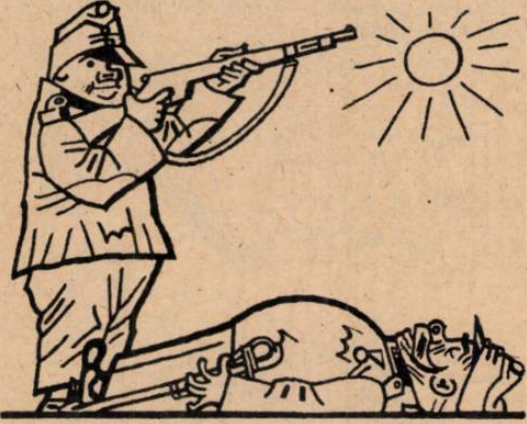
8. „Tak už dost toho žvanění,“ ozval se opět povel šikovatele Nasákló. „Habt acht! Rechts schaut! Hergot, jak to děláte?“ – „Jsem schultert a při „rechts schaut“ sejde moje pravá ruka po řemeni dolů, obejme krk pažby a hodím hlavou napravo, na to „Habt acht!“ vezmu opět pravou rukou řemen a moje hlava hledí před sebe na vás!“ A zas zněl hlas šikovatelův: „In die Balanz! Beim Fuß! In die Balanz! Schul - tert! Zum Gebet! Vom Gebet! Laden, Schießen! Schießen halb-rechts! Ziel Stabswagon! Fertig! An! Feuer! Setz ab! An! Feuer! Ruth!“ Šikovatel si kroutil cigaretu.

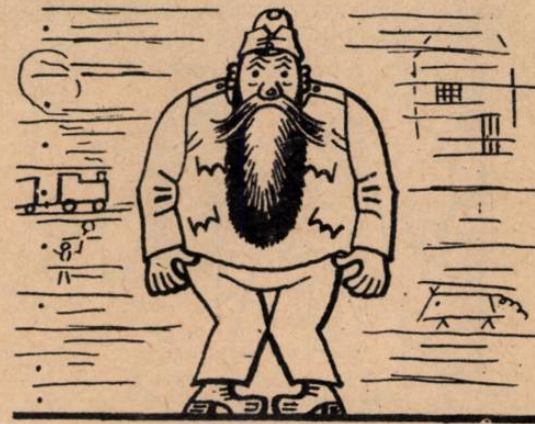
9. Švejk si mezitím prohlížel číslo na ručnici a ozval se: „4268! Takový číslo měla jedna lokomotiva v Pečkách na dráze na 16. koleji. Měli ji odtáhnout ke správé, ale vono to tak lehce nešlo, poněvadž ten strojvůdce, který ji měl odtáhnout, měl velmi špatnou paměť na čísla. Tak ho traťmistr zavolał do své kanceláře a povídá mu: „Dejte dobrý pozor, když jste tak slabej na číslice! Lokomotiva, kterou máte odtáhnout do depét, má číslo 4268. Tak tedy: První číslice je čtyřka, druhá dvojka. Tedy si pamatujte 42, to jest dvakrát 2, to je ze předu 4, děleno 2 = 2!“

10. A zas máte vedle sebe 4 a 2. Kolikrát jsou dvakrát 4? Vosum, není-liž pravda? Tak si vryjte v paměť, že vosmička je z čísla 4268 poslední v řadě a zbývá ještě nějak chytře si zapamatovat tu šestku, co jde před vosmičkou. To je strašně jednoduchý. První číslice je 4, druhá dvojka, čtyři a dvě je šest. Tedy jste si už jistej, druhá od konce je šestka a už vám ten pořad čísel nikdy nevymizí z paměti. Nebo můžete také dojít k týmuž výsledku ještě jednodušeji... Šikovatel přestal kouřit, vytřeštil na Švejka oči a jenom zabreptal: „Kappe ab!“

11. Švejk vážně pokračoval: „Von mu tedy začal vykládat ten nejjednodušší způsob: Vosum bez dvou je 6. Tedy už zná 68. 6 bez 2 jsou 4, už zná tedy 4 – 68 a tu dvojku do toho 4 – 2 – 6 – 8. Není také příliš namáhavé, když se to udělá ještě jinak, pomocí násobení a dělení. „Pamatujte si,“ povídal ten traťmistr, „že 2x42 je 84. Rok má 12 měsíců. Vodečte se tedy 12 od 84 a zbývá nám 72, od toho ještě 12 měsíců, to je 60, máme tedy už jistou šestku a nulu škrtneme. Tedy víme 42, 68, 4! Snad vám není špatně, pane feldwéb! Hrome! Musím pro nosítka!“

12. Když přišel lékař, konstatoval, že je to buď úžeh nebo akutní zánět mozkových blan. Když přišel šikovatel k sobě, stál vedle něho Švejk a řekl: „Abych vám to tedy dopověděl. Myslíte, že si to ten strojvůdce zapamatoval? Von to znásobil všechno třema, poněvadž si vzpomněl na trojici boží, a lokomotivu nenašel!“ Šikovatel zavřel opět oči. A když se Švejk vrátil do svého vagónu, na otázku, kde byl tak dlouho, odpověděl: „Kdo jinému laufšrit učí, dělá stokrát schul - tert!“ Vzádu se trásl Baloun. Sežral, když se slepice již uvařila, půl Švejkovy porce.